ISSN 0137-6187 INDEKS 35625

DZIENNIK URZĘDOWY
GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ i SPORTU

Warszawa, dnia 8 lipca 1981 r. Nr 2 Poz. 11—13

TREŚĆ

ZARZĄDZENIA

11

ZARZĄDZENIE nr 14

PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

Z DNIA 2 CZERWCA 1981 R.

w sprawie należności za czas krajowych podróży związanych z imprezami sportowymi

Na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1978 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu (Dz. U. Nr 18, poz. 82) zarządza się, co następuje.

§ 1.

1. Przepisy zarządzenia określają należności za czas krajowych podróży związanych z imprezami sportowymi.
2. Pod pojęciem impreza sportowa rozumie się zawody sportowe, zgrupowania szkoleniowe, spartakiady, zorganizowane zajęcia treningowe, kursy szkoleniowe.

§ 2.

1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do uczestniczestniczących w imprezach sportowych:
1) zawodników,
2) trenerów i sędziów sportowych,
3) lekarzy, specjalistów i mechaników,
4) kierowników i opiekunów ekip sportowych,
5) pracowników i członków Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego biorących udział w szkoleniach wypadowych (taternickich), dyżurach w górach, akcjach ratowniczych,
6) działaczy wykonujących społecznie powierzone funkcje w zakresie kultury fizycznej.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, określa się jako „osoby delegowane".
3. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do osób, kóre w czasie podróży w sprawach kultury fizycznej wykonują czynności wynikające z umowy o pracę ,umowy zlecenia lub umowy o dzieło zawartej z jednostką delegującą, z wyjątkiem osób o których mowa w ust. 1.
4. W stosunku do osób, o których mowa w ust. 3, stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

§ 3.

1. Osobom delegowanym przysługują za czas podróży następujące należności:
1) zwrot kosztów przejazdu,
2) diety albo wyżywienie,
3) zakwaterowanie,
4) ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku.

2. Likwidacja należności przez osobę delegowaną, o której mowa w § 2 ust. 1 pkt 6, następuje po złożeniu pisemnego oświadczenia o niekorzystaniu z innej delegacji w okresie wykonywania zadań w zakresie kultury fizycznej.

§ 4.

1. Sędziom sportowym, poza należnościami określonymi w § 3 ust. 1, może być wypłacony zryczałtowany dodatek

na pokrycie kosztów amortyzacji i konserwacji sprzętu sportowego, prania ubiorów, dojazdów w miejscu zamieszkania i kosztów przesłania sprawozdania z zawodów — ponoszonych przez sędziów w związku z pełnieniem funkcji sędziowskich.

2. Wysokość dodatku ,o którym mowa w ust. 1, dziennie wynosi:
1) 80 zł. — za sędziowanie zawodów trwających do 4 godzin,
2) 120 zł. — za sędziowanie zawodów trwających ponad 4 godziny.

3. W uzasadnionych przypadkach — na podstawie uchwały zarządu głównego polskiego związku sportowego zatwierdzonej przez Główny Komitet Kultury Fizycznej i Sportu — mogą być stosowane ryczałty sędziowskie obejmujące należności, o których mowa w § 3 ust. 1 i § 4 ust. 1, przysługującego z tytułu sędziowania.

§ 5.

1. Na koszty przejazdu składa się koszt przejazdu najkrótszą trasą od stacji w miejscu zamieszkania lub czasowego pobytu — do stacji docelowej i z powrotem.

2. Przez stację rozumie się dworzec kolejowy, przystań żeglugową, stację autobusową lub port lotniczy.

3. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem lokomocji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych terminem i warunkami imprezy sportowej lub pilnością sprawy — za zgodą jednostki delegującej.

4. Osobom delegowanym, które użyły droższego środka lokomocji bez zezwolenia, zwraca się koszty przejazdu takim środkiem lokomocji, do użycia jakiego były one uprawnione.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu wagonem klasy, do użycia której osoba delegowana nie była uprawniona.

§ 6.

1. Przy korzystaniu z przejazdu publicznymi środkami transportu należy stosować następujące zasady:
1) przy przejazdach:
   a) ponad 100 km w jedną stronę — pociąg osobowy lub autobus,
   b) ponad 100 km w jedną stronę — pociąg pośpieszny lub ekspresowy, autobus pośpieszny lub „Lux",
   c) w porze nocnej — jeżeli przejazd trwa co najmniej 5 godzin — wagon z miejscami do spania w klasie drugiej;
2) przejazd w klasie I przysługuje:
   a) inwalidzie lub innej osobie o stwierdzonej utracie zdrowia,
   b) jeżeli przejazd trwa co najmniej 5 godzin,
   c) jeżeli zachodzi konieczność wykonywania czynności służbowych bezpośrednio po przyjeździe, a przejazd trwa co najmniej 3 godziny;
3) przelot samolotem — w szczególnych przypadkach uzasadnionych względami szkoleniowymi — za zgodą kierownika jednostki delegującej.

2. Koszty przejazdu zwraca się według obowiązujących taryf.

3. Osoby posiadające uprawnienia do ulg taryfowych otrzymują zwrot kosztów przejazdu według ceny ulgowej.

4. Do rachunków kosztów podróży należy załączyć bilety za przejazd: wagonem z miejscami do spania, wagonem I klasy, upoważniające do miejsca rezerwowanego, za przejazd autobusem „Lux", samolotem.

5. Jeżeli koszty podróży wypłaca organizator imprezy, rozliczenie kosztów podróży powrotnej następuje bez konieczności załączania biletów powrotnych — z uwzględnieniem środków lokomocji udokumentowanych przy rozliczaniu przyjazdu na imprezę.

§ 7.

1. Użycie własnego samochodu jest dopuszczalne jeżeli:
1) z przejazdu samochodem korzysta liczba osób delegowanych na imprezę sportową w tej samej miejscowości odpowiadająca liczbie osób określonej w dokumencie rejestracyjnym samochodu minus jedna osoba,
2) samochód holuje przyczepę ze sprzętem na imprezę sportową,
3) w samochodzie jest przewożony sprzęt o wadze lub wymiarach utrudniających przewiezienie go publicznym środkiem transportu lub sprzęt mogący ulec uszkodzeniu.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach wynikających z konieczności uczestniczenia w imprezie lub dwóch imprezach odbywających się w różnych miejscowościach — kierownik jednostki delegującej może wyrazić zgodę na użycie własnego samochodu przez osobę delegowaną niezależnie od wymogów określonych w ust. 1.

§ 8.

1. Diety wypłaca się za cały czas pobytu poza miejscem zamieszkania.

2. Przez miejsce zamieszkania rozumie się również miejsce czasowego pobytu.

3. Czas pobytu poza miejscem zamieszkania oblicza się na podstawie urzędowych rozkładów jazdy, od czasu odjazdu ze stacji miejsca zamieszkania do czasu przyjazdu do stacji w miejscu zamieszkania.

4. Przy przejazdach środkami lokomocji nie mających urzędowych rozkładów jazdy, czas pobytu poza miejscem zamieszkania liczy się od godziny wyjazdu do godziny powrotu.

§ 9.

Do wysokości diet oraz zasad ich obliczania stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

§ 10.

1. W czasie imprez sportowych można w miejsce diet wydawać bezpłatne posiłki.

2. W przypadku korzystania nieodpłatnie z wyżywienia w miejscu będącym celem podróży dieta przysługuje wyłącznie za czas przejazdu.

3. W przypadku korzystania nieodpłatnie z wyżywienia w czasie podróży dieta przysługuje wyłącznie za czas pobytu w miejscu będącym celem podróży, jeżeli osoba delegowana nie korzysta nieodpłatnie z wyżywienia w miejscu pobytu.

§ 11.

1. Wartość całodziennego wyżywienia, o którym mowa w § 10 ust. 1, ustala się w wysokości do 100 zł.

2. Stawka wyżywieniowa, o której mowa w ust. 1, może być zwiększona bez konieczności uzyskiwania dodatkowych zgód:

1) na zgrupowaniach olimpijskiej kadry narodowej, kadry narodowej, grup nadziei olimpijskich, centralnych grup juniorów, zawodów o Mistrzostwo Polski, zawodach i zgrupowaniach I ligi — najwyżej o 140%, to jest do 240 zł.,
2) na centralnych zawodach polskich związków sportowych, na zawodach o Mistrzostwo Polski Juniorów, zgrupowaniach pionów sportowych, II ligi — najwyższej o 80%, to jest do 180 zł.,
3) na Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży, na zawodach i zgrupowania wojewódzkich i międzywojewódzkich — najwyżej o 50% ,to jest do 150 zł.,
4) na kursach instruktorskich, doszkoleniowych oraz zimowych obozach szkoleniowych studentów uczelni wychowania fizycznego — najwyżej o 50% ,to jest do 150 zł.,
5) na szkoleniach wypadowych (taternickich), dyżurach w górach, wyprawach ratowniczych i obozach Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego — najwyżej o 50%, to jest do 150 zł.,
6) na walnych zgromadzeniach i naradach na szczeblu centralnym organizacji kultury fizycznej — najwyżej o 50%, to jest do 150 zł.

3. Dla krajowych uczestników centralnych imprez międzynarodowych stosuje się stawki wyżywieniowe przysługujące cudzoziemcom przebywającym w Polsce w sprawach kultury fizycznej i sportu.

4. Na imprezach międzynarodowych innych niż określone w ust. 3 — stawka, o której mowa w ust. 1, może być zwiększona najwyżej o 140%, to jest do 240 zł.

5. Jeżeli nie zachodzi konieczność wydawania całodziennego wyżywienia, stawki o których mowa w ust. 1, 2, 3 i 4 zmniejsza się:

1) o 25% przy dwóch posiłkach,
2) o 50% przy jednym posiłku.

6. Na zorganizowanych zajęciach treningowych może być wydawane wyżywienie o wartości do 50% stawki, o której mowa w ust. 1, o ile konieczność taka wynika z programu zajęć oraz potrzeby godzenia udziału w nich z pracą lub nauką.

§ 12.

1. Koszty zakwaterowania w zakładzie hotelarskim lub pokoju gościnnym udowodnione rachunkiem zwraca się w całości.

2. W razie nie przedstawienia rachunku, o którym mowa w ust. 1, za każdy nocleg przysługuje ryczałt w wysokości ustalonej odrębnymi przepisami.

3. Uznanie rachunku, o którym mowa w ust. 1, lub przyznanie ryczałtu za nocleg ,o którym mowa w ust. 2, może nastąpić jeżeli na dokumencie podróży jest adnotacja jednostki w miejscu docelowym podróży o nieudzieleniu bezpłatnego zakwaterowania.

§ 13.

1. Osobom, których źródłem utrzymania jest wynagrodzenie wynikające z umowy o pracę, przysługuje ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku wypłacony po przedłożeniu przez zainteresowanego zaświadczenia zakładu pracy o wysokości utraconego zarobku.

2. Osobom prowadzącym działalność zarobkową na własny rachunek oraz rolnikom indywidualnym przysługuje zryczałtowany ekwiwalent z tytułu utraconego zarobku w wysokości 14 zł. za każdą godzinę, nie więcej jednak niż 96 zł. na dobę z wyłączeniem niedziel i świąt, na podstawie zaświadczenia o wykonywaniu pracy wydanego przez właściwy organ administracji państwowej.

3. Ekwiwalent, określony w ust. 2, przysługuje także osobom zatrudnionym przez rodziców prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek.

§ 14.

1. W masowych imprezach kultury fizycznej — sędziom przysługują świadczenia zgodnie z ogólnie obowiązującymi przepisami w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

2. Uczestnikom masowych imprez kultury fizycznej — organizator imprezy może zwrócić koszty przejazdu najtańszym środkiem komunikacji publicznej i zapewnić jeden posiłek o wartości do 50 zł.

3. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1 i 2, może nastąpić w przypadku — jeżeli wynika to z regulaminu imprezy.

§ 15.

Wszystkie należności wypłacane są na podstawie prawidłowo sporządzonych rachunków lub innych dokumentów zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 16.

Koszty podróży służbowych w sprawach kultury fizycznej osób, o których mowa w § 2 ust. 1, mogą być pokrywane przez organizatora imprezy lub jednostkę wzywającą.

§ 17.

Przepisy zarządzania stosuje się również przy organizacji imprez sportowych inwalidów.

§ 18.

W zakresie nie uregulowanym zarządzeniem stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy w sprawie diet i innych należności za czas podróży służbowych na obszarze kraju.

§ 19.

Tracą moc, w zakresie kultury fizycznej i sportu:

1) zarządzenie nr 30 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 grudnia 1977 r. w sprawie należności za czas krajowych podróży w sprawach kultury fizycznej (Dz. Urz. GKKFiT Nr 8, poz. 27),
2) decyzja nr 3 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 21 stycznia 1981 r. w sprawie stosowania niektórych postanowień zarządzenia nr 30 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 14 grudnia 1977 r. w sprawie należności za czas krajowych podróży w sprawach kultury fizycznej,
3) decyzja nr 6 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 27 kwietnia 1981 r. w sprawie upowanienia Naczelnictwa Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego do stosowania podwyższonych stawek na wyżywienie.

§ 20.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu: *Marian Renke*

12

ZARZĄDZENIE nr 16
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU
Z DNIA 5 CZERWCA 1981 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w obiektach sportowych i rekreacyjnych.

Na podstawie § 1 ust. 2 pkt 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1978 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu (Dz. U. Nr 18, poz. 82) oraz uchwały nr 141/76 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników kultury fizycznej, turystyki i wypoczynku, zarządza się co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 38 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 29 września 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w obiektach sportowych i rekreacyjnych (Dz. Urz. GKKFiT Nr 6, poz. 26; z 1981 r. Nr 1, poz. 2) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 14 ust. 1 liczbę „15" zastępuje się liczbą „20",
2) w § 14 dodaje się ust.3 w brzmieniu:
„3. Pracownikom zatrudnionym w systemie zmianowym — z wyjątkiem pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu — przysługuje dodatek w wysokości 10% płacy zasadniczej za przepracowane godziny na drugiej zmianie.".

§ 2

Wprowadzenie w życie przepisów zarządzenia następuje w ramach planowanego funduszu płac.

§ 3

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Przewodniczący Komitetu: *Marian Renke*

13

ZARZĄDZENIE nr 19
PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU
Z DNIA 29 CZERWCA 1981 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad reprezentowania i zmiany barw klubowych przez zawodników oraz ekwiwalentów za wyszkolenie oraz w sprawie uchylenia zarządzenia o powołaniu komisji społecznych.

Na podstawie § 1 ust. 2 pkt 5 lit. d rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1978 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu (Dz. U. Nr 18. poz. 82) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W zarządzeniu nr 9 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 15 sierpnia 1980 r. w sprawie zasad reprezentowania i zmiany barw klubowych przez zawodników oraz ekwiwalentów za wyszkolenie (Dz. Urz. GKKFiS Nr 3, poz. 6; z 1981 r. Nr 1, poz. 10) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Tryb i zasady odwołania się od decyzji, o której mowa w ust. 2, określa regulamin polskiego związku sportowego.",
2) w § 26 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Od decyzji, o której mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie do zarządu polskiego związku sportowego.",
3) § 27 otrzymuje brzmienie:
„§ 27. Zasady i tryb odwołania się od decyzji w sprawach zmiany barw klubowych, karencji i ekwiwalentów określa regulamin polskiego związku sportowego.",
4) w § 28 skreśla się słowa: „z wyjątkiem trybu odwoławczego określonego w § 27.",
5) § 29 skreśla się.

§ 2.

Traci moc zarządzenie nr 10 Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 10 lutego 1979 r. w sprawie powołania komisji społecznych oraz zakresu i trybu ich działania.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1981 r.

Przewodniczący Komitetu: *Marian Renke*

Redakcja: Główny Komitet Kultury Fizycznej i Sportu — Gabinet Przewodniczącego, 00-851 Warszawa, ul. Litewska 2/4 — skrytka pocztowa 1024. Cena zł 5,—

Zakłady Graficzne „Tamka". Warszawa Zam. 0873-1300/81. Nakład 7.000 egz. Indeks 35652.